

sigter. De laa i Dynger, Ven og Fjende imellem hinanden, Lemmerne omslyngede og indfiltrede i hindandens dyre Favntag, — et rædselsfuldt Syn. Han var opdragen i den Tro, at det, at falde paa Ærens Mark, var den skønneste Lod for en ung Mand. Nu kom Tvivlen: Hvorfor gjorde man saa lidt for at skaffe Ofrene Lindring? Hvorfor var der endnu ingen udsendt for at »dyppe det yderste af sin Finger i Vand og lædske hans Tunge?« Og han led saa forfærdelig af Tørst. Vand! Vand! vilde han raabe, men han mærkede med Forfærdelse, at Stemmen var forsvunden. Skulde da dette være Enden? — Hans Tanker fløj tilbage til en svunden Barndom, han saa sig selv, ophidset af chauvinistiske Lærere og Opdragere, lege Krig og i sin barnlige Fantasi fælde indbildte Fjender. Hvorfor havde man aldrig fortalt ham, at »Fjenderne« ogsaa var Kød og Blod, at ogsaa de følte Smerte, at ogsaa de havde kære i Hjemmet, der vilde sørge over dem, som nu hans Moder og Søster over ham? Hvorfor havde man aldrig fortalt ham, at det kunde blive ham selv, der var den slagne?

Men var det hele da ikke en Drøm, hvoraf han vilde vaagne, — han blev saa træt, han maatte sove, — var Døden mon egentlig saa skrækkelig? — »Du dør for dit Fædreland!« hviskede Forfængeligheden; ja, men hvorfor skal netop du dø? Har dit Fædreland gjort saa meget for dig, at du kan skyldte det Livet, det bedste, du ejer, og store Pinsler i Tilgift? Har du ikke selv maattet fortjene hver en Smule til dit Underhold og desuden betalt Skat til Bestridelse af Udgifter til det, der nu er blevet din egen Død? Truede ikke Fædrelandets Politi og Soldater dig til at tage, hvad man bød dig, da du i Fjor selv vilde være medbestemmende ved Fastsættelsen af din Løn? — — Vand! Vand! — — Nej ingen Lyd. En saaret Hest i hans Nærhed forsøger at rejse sig, men synker stønnende tilbage. Rundt om ham høres sære Lyde, klynkende, klagende, stønnende, hvislende — hans Ulykkeskammerater. En fjendtlig Soldat vender Ansigtet lige imod ham, han har udstridt, det ser ud, som lo han i Døden — en frygtelig Latter — han ser paa dette Ansigt, og i den begyndende Saarfeber voxer det for ham, bliver større og større, tilsidt en stor grinende Djævel, der spærrer Munden op for at sluge ham, — Krigen personificeret, — han mærker Kulden, der lister sig igennem hans Legeme, han vil ikke se det skrækkelige Syn ved sin Side, — en sidste Kraftanstrengelse — han kommer i en siddende Stilling, strækker begge Hænderne ud imod det, faar endnu engang Stemmens Brug: »Forbandelse over Krigens Ophav!« Saa synker han tilbage. —

I Dagbrækningen ruller Ambulancevogne ud for at opsamle døde og saarede. De opskræmme Aadsel-fuglene, der allerede er i Færd med det Festmaaltid i Menneskekød, som Civilisationens Bærere har beredt dem.

I Staden holdes Takkegudstjeneste. Diplomaterne og de regerende takker Naadens og Kærlighedens Gud for Sejren. Den dekorerede Hofpræst har ikke valgt ovenstaaende Text.

## Verdenskongres om kvindelige Værker og Indstiftelser.

Næppe fjorten Dage efter, at Verdenskongressen for Kvindens Ret (se »Hvad vi vil« af 15de Maj, Nr. 10) er sluttet i Paris, aabnes en ny Kvindesagskongres samme Steds den 12te Juli, og den skal vare en hel Uge.

Om Formiddagen skal der finde Forhandlinger Sted i følgende 4 Sektioner, hvori Kongressen efter Aabningsmødet deler sig:

I. *Filantropi og Moral.* — Barndom. — Alderdom. — Fattigdom. — Hospitaler. — Fængsler. — Beskyttelse. — Hjælp til saarede. — Virksomhed til Gunst for Freden. — Maadehold. — Sparsomhed osv.

II. *Pædagogik.* — Kvindens Rolle i de forskellige Slags Skoler (derunder Fagskoler).

III. *Kunst, Videnskab og Literatur.*

IV. *Borgerlig Lovgivning.* — Myndighed. — Kvinden som Ægtefælle, Moder, — som handlende osv.

I Møderne om Formiddagen forhandles altsaa, om Eftermiddagen afgives Beretninger om bestaaende Værker og Indstiftelser, samt besøges en Del af disse, som findes i Paris.

Af Indbydelsen fortjener følgende at fremhæves: »I sin Barndom er den lille Pige ofte uden tilstrækkelig Hjælp og Støtte, som gift er Kvinden den underordnede i Ægteskabet og ude af Raadighed over sin egen Formue; som Moder og Formynderske er hendes Indflydelse for ringe med Hensyn til hendes Børns Opdragelse og Anbringelse i Livsstillinger; endelig er hendes Arveret efter Manden meget ringe. Uagtet al den Nød og Elendighed, hvorfor saaledes Kvinden særlig er udsat, synes det dog, som om hun — snart ringeagtet og snart glemt af Lovgiveren — var berøvet baade sine Rettigheder og Samfundets Beskyttelse.

Det er derfor ikke mere end billigt, at vor Kongres, ved Siden af Udstillingen af de fuldførte Værker, bereder Lejlighed til at fremsætte Ønsker og Reformplaner til Virkeliggørelsen af en bedre Fremtid; men paa dette Omraade vil vi gaa frem med Ro, Fornuft og Klogskab.«

Kongressens Sekretariat er i det internationale Bibliothek for kvindelige Værker, Passage Saulnier, 21 (rue Lafayette).

Den navnkundige Jules Simon er Forretningsudvalgets Formand. Blandt dets øvrige Medlemmer bør nævnes Fruerne Bogelot og de Vernenil, Vicepræsidenter, Maria Martin (Red. af *La Citoyenne*, der virker for Kvindens Valgret), Emilie de Morsier, Prinsesse Ourousow, Grevinde Palavicini, Hertuginde de Pomar, Advokat Beurdeley, Destrem (Vicepræsident i det franske Fredsselskab), Legouvé (Medlem af det franske Akademi), Senator Jean Macé, Fréd. Passy (Deputeret, Statsøkonom) og Charles Richet (Red. af *Revue scientifique*).

Adgangen til Kongressen koster 10 Francs, som sendes til Kassereren: Monsieur Mansais (under Sekretariatets ovennævnte Adresse), idet man opgiver sit fulde Navn, Stilling og Adresse. Men fri Adgang tilstedes efter Begæring 1 Repræsentant for ethvert